

πῶς τὸ λέν βοτανική! Οἰκογένεια πλουσία λέγουν τὸν ἐσπούδασε καὶ τὸν ἔχει ἴσ' ἀν παιδί της! Ἔχει ὅμως καὶ αὐτὸς, ἔχει δὲ καὶ τὸ λατρεῖται καὶ μετ' ἄνθη κάθε μέρα ὄσπερ τὸ στεφανώνει, σ' τὸ καλλίτερο κι' ὠραῖο μέρος τοῦ περιβολίου του, ἓνα εὐμορφο μνημεῖο, μετ' ἓνα τέχνη σκαλιστὸ, ποῦ ἀπὸ μάρμαρο δεικνύει κοιμισμένο ἓνα παιδάκι μετ' ἀγάθι ἀγκαλιαστὸ!

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΑΙΤΗΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Τώρα ποῦ ἡ μοῖρα μου σ' ἄχαρα ξένα
Μ' ἄγριο πρόσωπο σκληρὰ μετ' ἀπώγει
Κι' ἀπὸ τοὺς φίλους μου κοντὰ μετ' ἀπώγει
Θέλω νὰ χάρισμα νάχω ἀπὸ σένα.

Κι' ἂν ἡ ἀγάπη σου κ' ἡ καλοσύνη
Σ' ἐμένα ἀφίσουσι τὶ νὰ ζητήσω
Γλυκὸ σου κόνισμα θεν' ἀπαιτήσω
Μύριες ἀνάμνησες γιὰ νὰ μοῦ δίνη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

—Σκιὰ, σὲ μόνον ὤρισεν ἡ μοῖρα ν' ἀποκτήσω.
Ἐγὼ ἠγάπησα ψυχὴν κι' ἀφροπλάσμενα καλλή,
Μ' αὐτῶν τὰ θέληγτρα ποθῶ καὶ πάλιν νὰ μεθύσω
Ἐμπρὸς εἰς ἄψυχον σκιὰν τὸ στήθος μου δὲν πάλλει!

—Τρελλὲ, τὴν ἄδολον ψυχὴν ὁ χρόνος μεταβάλλει,
Ἄλλὰ ἐγὼ ἔς τὴν μνήμην σου ἀγνήν θὰ τὴν τηρήσω.
Τὸ κάλλος τῆς νεότητος διὰ παντὸς δὲν θάλλει,
Ἐγὼ ὡς πρὶν ἐρατεινὸν θὰ σοὶ τὸ παραστήσω!

—Σκιὰ, διψῶ τὸ τωρινὸν, περιφρονῶ τὸ μέλλον,
Ζητῶ πραγματικότητα· εἶνε μωρὸς ὁ θέλων
Μετ' στοχασμοὺς καὶ μ' ὄνειρα τὸν βίον νὰ περάσῃ!

—Τὸ τωρινὸν μᾶς ἀπαυθεῖ, ζωὴν τὸ μέλλον δίδει,
Τῆς ὕλης τὴν κενότητα ὁ κόρος τὴν προδίδει
Εἰκόνας κι' ὄνειρα τερπνὰ ἢ φαντάσι' ἀσπλάστη!

Κ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ